

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 7 de desembre de 2022

Catequesi sobre el discerniment 11. La confirmació de la bona decisió

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

En el procés del discerniment, és important estar atents també a la fase que segueix immediatament a la decisió presa, per a captar els signes que la confirmen o els que la desmenteixen. He de prendre una decisió, en faig el discerniment, pros o contres, sentiments, reso... després acaba aquest procés i prenc la decisió, i després ve aquella part en la qual hem d'estar atents, hem de veure-hi. Perquè en la vida hi ha decisions que no són bones i hi ha signes que les desmenteixen, mentre que per a les bones hi ha signes que les confirmen.

Hem vist de fet com el temps és un criteri fonamental per a reconèixer la veu de Déu enmig d'altres moltes veus. Només ell és el Senyor del temps: això és una marca de garantia de la seva originalitat, que el diferencia de les imitacions que parlen en el seu nom sense aconseguir-ho. Un dels signes distintius de l'esperit bo és el fet que comunica una pau que dura en el temps. Si tu fas un aprofundiment, després prenc la decisió i això et dona una pau que dura en el temps, això és un bon senyal i indica que el camí ha estat bo. Una pau que porta harmonia, unitat, fervor, zel. Tu surts del procés d'aprofundiment millor de com hi has entrat.

Per exemple, si prenc la decisió de dedicar mitja hora més a la pregària, i després m'adono que visc millor els altres moments del dia, que estic més serè, menys ansiós, faig amb més cura i plaer el treball, fins i tot les relacions amb algunes persones difícils es tornen més fàcils...: tots aquests són signes importants que sostenen la bondat de la decisió presa. La vida espiritual és circular: la bondat d'una elecció és beneficiosa per a tots els àmbits de la nostra vida. Perquè és participació en la creativitat de Déu.

Podem reconèixer alguns aspectes importants que ajuden a llegir el temps successiu a la decisió com una possible confirmació de la seva bondat, perquè el temps successiu confirma la bondat de la decisió. Aquests aspectes importants ja els hem vist, d'alguna manera, al llarg d'aquestes catequesis, però ara troben una aplicació ulterior.

Un primer aspecte és si la decisió és considerada com un possible signe de resposta a l'amor i a la generositat que el Senyor té cap a mi. No neix de la por, no neix d'un xantatge efectiu o d'una obligació, sinó que neix de la gratitud pel bé rebut, que mou el cor a viure amb liberalitat la relació amb el Senyor.

Un altre element important és la consciència de sentir-se en el lloc que ens toca en la vida —aquella tranquil·litat: “Soc al meu lloc”— i sentir-se part d'un disseny més gran, al qual es vol oferir la nostra contribució. A la plaça de Sant Pere hi ha dos punts precisos —els focus de l'el·lipsi— des d'on es veuen les columnes de Bernini perfectament alineades. De manera anàloga, l'home pot reconèixer que ha trobat el que està cercant quan la seva jornada passa a ser més ordenada, adverteix una creixent integració entre els seus múltiples interessos, estableix una correcta jerarquia d'importància i aconsegueix viure-ho tot amb facilitat, afrontant amb renovada energia i forma d'ànim les dificultats que es presenten. Aquests són senyals que ha pres una bona decisió.

Un altre bon signe, per exemple, de confirmació és el fet de sentir-nos lliures respecte al que hem decidit, disposats a tornar-nos-ho a qüestionar, també a renunciar davant possibles desmentiments, intentant de trobar-hi un possible ensenyament del Senyor. Això no perquè ell vulgui privar-nos d'allò que més estimem, sinó per a viure-ho amb llibertat, sense afecció. Només Déu sap què és veritablement bo per a nosaltres. Ser possessiu és enemic del bé i mata l'afecte, estigueu atents a això, ser possessiu és enemic del bé, mata l'afecte: els molts casos de violència en l'àmbit domèstic, dels quals lamentablement sovint tenim notícies, neixen gairebé sempre de la pretensió de posseir l'afecte de l'altre, de la cerca d'una seguretat absoluta que mata la llibertat i sufoca la vida, fent-la un infern.

Podem estimar només en la llibertat, per això el Senyor ens ha creat lliures, lliures també de dir-li no. Oferir-li a ell allò que més estimem es troba en el nostre interès, ens consent viure-ho de la millor manera possible i en la veritat, com un do que ens ha fet, com un signe de la seva bondat gratuïta, sabent que la nostra vida, així com tota la història, és a les seves mans benèvols. És allò que la Bíblia anomena temor de Déu, és a dir, el respecte de Déu, no que tingui por de Déu, no, sinó un respecte, una condició indispensable per acollir el do de la Saviesa (cf. Sir 1,1-18). És el temor que expulsa qualsevol altre temor, perquè està orientat a aquell que és el Senyor de totes les coses. Davant seu res no pot inquietar-nos. És l'experiència sorpresa de sant Pau, que deia: «Sé viure enmig de privacions i sé viure en l'abundància. Estic avesat a tot: a menjar molt i a patir gana, a viure en l'abundor i a passar necessitat. Em veig capaç de tot gràcies a aquell qui em fa fort» (Fl 4,12-13). Aquest és l'home lliure, que beneeix el Senyor tant quan venen les coses bones com quan venen les coses no tan bones: beneït sigui i anem endavant!

Reconèixer això és fonamental per a una bona decisió, i tranquil·litza sobre allò que no podem controlar i preveure: la salut, el futur, les persones estimades, els nostres projectes. Allò que compta és que la nostra confiança estigui disposada en el Senyor de l'univers, que ens estima immensament i sap que podem construir amb ell quelcom meravellós, quelcom etern. Les vides dels sants ens ho ensenyen de la manera més bonica. Anem sempre endavant intentant prendre les decisions així, resant i sentint què passa en el nostre cor i avançant lentament, ànims!